

19. navadna nedelja
Pirniče, 13. avgust 2017
»Jaz sem. Ne bojte se!«

Dragi bratje in sestre!

Evangeliji - kot veste poznamo danes štiri ohranjene različice izpod peresa Mateja, Marka, Luka in Janeza - evangeliji torej, imajo, ne glede na to, kdo ga je zapisal in koliko let po Jezusovi smrti je to bilo, vedno isti in en sam namen. Ob koncu svojega evangelija ga je apostol Janez strnil v nekaj preprostih stavkov. Takole pravi: *»Jezus je vpričo svojih učencev storil še veliko drugih znamenj, ki niso zapisana v tej knjigi; ta pa so zapisana, da bi vi verovali, da je Jezus Mesija, Božji Sin, in da bi s tem, da verujete, imeli življenje v njegovem imenu«*. Namen evangelistov je bil torej popisati Jezusovo življenje, njegove besede in dejanja, da bi bralec preko njih spoznal in verjel, da je Jezus iz Nazareta tisti Mesija, ali Kristus, ki so ga judje stoletja pričakovali in je prišel med nas, da človeštvu vrne mir in dostojanstvo, ki ga je to z grehom izgubilo.

Z namenom, da bi v ljudeh zbudili vero v to, da je Jezus zares Božji Sin, velik del svoje pripovedi posvečajo ravno prikazovanju Jezusovih čudežev, med katerimi je ta, o katerem smo poslušali danes, med najbolj vznemirjujočimi. *»Ob četrti nočni straži je Jezus hodil po jezeru in prišel k njim,«* pravi evangelist Matej. In končuje z besedami: *»Oni pa so se mu poklonili do tal in rekli: 'Resnično, ti si Božji Sin.'«* Namen slehernega Jezusovega čudeža je tako zgolj in samo to, da v opazovalcih prebudi vero v to, da je Jezus Božji Sin.

Naučili smo se že, kajne, da ljudje Jezusovih čudežev nikdar niso povsem nedvoumno prepoznali kot take. Vedno, ampak prav zares vedno, se je našel kdo, ki v Jezusovem mogočem delu ni hotel videti razodetja Jezusove Božanske narave. Se spominjate, da je celo v popisu Jezusovega vnebohoda zapisano: *»Ko so ga zagledali, so se mu do tal priklonili, nekateri pa so dvomili.«* Da, celo takrat. Njegovi učenci.

Vera v Jezusa kot Božjega Sina nikdar ni povsem gotova. Globoko, predano in brezpogojno verovati ni lahko. Celó Peter, ki mu je sam Gospod obljubil, da bo na njem stala Njegova Cerkev, ni zmožal popolne vere. *»Malovernež, zakaj si podvómil?«* Kako naj potem verujemo mi?

Viharno morje, dragi bratje in sestre, o katerem smo danes poslušali v evangelijskem odlomku, je prispodoba našega življenja. Zdaj s te, zdaj z one strani se v nas zaletavajo valovi skušnjav, taki in drugačni strahovi, razočaranja in stiske. Hoditi po vodi v tem primeru pomeni ohraniti mir in pravo smer; kljubovati valovom in se na nek način dvigniti nadnje. In kako je to

mogoče, se sprašujemo? Zgolj v trdnem zaupanju, da je nekemu pred nami to že uspelo, in da nas prav ta, drži za roko in nam pomaga, da nas valovi ne potopijo. Verovati, preprosto pomeni, okleniti se Jezusove roke in tvegati korak za korakom v smer, ki nam jo On sam nakazuje.

Evangelij pravi, da se je Peter, ko je videl kako močan je veter, **ZBAL** in se začel potapljati. Tisto kar ogroža našo vero je strah. Strah pred neuspehom, strah pred negativnim javnim mnenjem o nas, strah pred tem, da se nam bo sesula hiša iz kart. Strah je nasprotnik vere. In obratno: v veri ni strahu. Zato kar pogumno stopimo nasproti izzivom, ki se kot visoki valovi dvigajo pred nami: z Gospodom ob strani smo varni. Amen.